

PRÆDIKEN TIL FORKLARINGSGUDSTJENESTE

SJØRRING 6. SEP. 2017 KL 19

13 SØE TRIN.

Den barmhjertige samaritaner 10,23-27

Gud, lad os leve af dit ord,
som dagligt brød på denne jord. Amen

Det er søndagens læsninger I har hørt i aften. For vi præster har hele året igennem hver eneste helligdag et sæt tekster fra bibelen, som hører søndagen til. En cyklus på i alt to år, lige og ulige rækker.

I har netop hørt Det dobbelte kærlighedsbud "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og hele din sjæl og hele dit sind, - og din næste som dig selv".

Det er svaret på hvad der skal til for at arve evigt liv.

Manden, der spørger er som Jesus jøde, og han undrer sig. For i hele hans liv har han hørt et langt sæt af regler, der skal overholdes.

Det dobbelte her: Elske Gud og din næste, det lyder jo nemt.

For nemt.

Så han spørger videre: hvem er min næste?

Han vil retfærdiggøre sig selv, får vi at vide. Han må jo mene, at han har helt styr hvem min næste er.

Men Jesus fortæller ham en historie, en lignelse som skal gøre det klart.

og lignelsen er sammen med lignelsen om den fortabte søn de to mest udbredte, der overhovedet kendes fra kristendommen.

For ca. 25 år siden skrev en gut der hedder Northrop Frye en bog der hed "Den store kode". Heri gør han sig til talsmand for, at Bibelens fortællinger er så stærke, så bæredygtige og ikke mindst så vidende om mennesker og deres veje og vildveje, at de er "den store kode" til simpelthen næsten alle film og romaner og teaterstykker.

I hvert fald rigtig rigtig mange.

Disse romaner, noveller, digte, teater stykker gennemspiller en eller flere af de bibelske fortællinger.

Det vil I måske finde ud af de næste mange måneder, hvor I skal gå til præst og gå i kirke.

Det er fordi fortællingerne siger os noget om os selv.

I dag hørte vi så om en mand der er faldet i røveres hænder.

Han ligger og ømmer sig i grøften. Hans æsel har røverne taget sammen med alle hans ting.

Det er middag, solen bager ned over ham. Han ligger der og småklynker, da han hører en gå forbi.

Han er præst. Han ser nok den overfaldne, men lader som om han ikke har set ham.

For hvis han som præst rører en så syg, eller måske tilmed død mand, så bliver han uren og kan ikke komme til at passe sit arbejde, at være præst i templet. Og det er jo hans stolthed.

Han går videre.

Lidt senere går det på samme måde med den næste. En time er gået.

Nu kommer en levit forbi. Han er en slags præst, eller tempeltjener. Ikke ligeså fin som præsten, men også han har et betroet arbejde. Og rører han ved en død, så må han gå hjem fra templet.

DA kommer der en tredje mand forbi.

Han er fra Samara, et sted hvor man ligesom jøderne tilbad Gud på et bjerg. Men samaritanernes bjerg hed Samaria og ikke Zion i Jerusalem.

Så jøderne regnede simpelthen ikke samaritanerne. Man kan sige, at de mobbede dem, når de kunne komme af sted med det. De så ikke til deres side, de talte ikke med dem, når de mødtes tilfældigt.

Jøder så ikke samaritanere.

Men denne samaritaner, han så den overfaldne mand.

Han tørrede blodet væk, gav ham vand at drikke, fik ham op på æslet og hen til en kro, hvor krofatter blev betalt for at passe ham, til han kom tilbage. For han havde ærinder at gøre.

Hvem er da næste, for ham, den overfaldne?

Svaret er indelysende.

”Gå du hen og gør ligeså” er da svaret til ham, der vil arve evigt liv.

Du skal elske din næste som dig selv. Fordi du skal elske Herren din Gud helt og fuldt.

Det vi skal, er nogle gange ubelejligt. Det passer os ikke. Det kan være, vi kommer til at vække latter, hvis vi gør det vi skal. Være næste for en anden.

Det kan være, vi vækker ubehag.

Det kan være, vi bliver usikre.

Men vi skal være næste for HIN anden.

Og hvordan vi skal være det, ja det vil situationen, vores fantasi og indlevelse.

Filosoffen Løgstrup siger at fordringen, dvs. kravet på at vi viser os som næster, er

Tavs, radikal, ensidig. Og uopfyldelig.

Den er tavs: vi kan ikke læse os til det.

Den er radikal: Den er givet os af Gud, det er et krav

Den er ensidig: vi skal ikke gøre noget "for at " – det er ikke et noget for noget.

Den er uopfyldelig. For vi kan ikke fuldt ud, gøre hvad vi skal. For det får vi Guds tilgivelse.

Men det kræver, at vi forsøger. AT vi ikke sætter os tilbage i sofaen med iPad'en og siger "nå ja, det er alligevel for svært".

Hvem var næste for den mand, der var faldet i røveres hænder?

Havde vi – havde han mon selv – ventet en anden?

Skal jeg som præst skamme mig over præsten?

Måske skal det bare sætte min fantasi i spil, når jeg næste gang ser et menneske, der kunne have behov for hjælp. På min arbejdsplads. I skolen. I skolegården. Derhjemme. ??

Ja, det må vi tænke over.

For det er det evangeliet vil. Det vil sige os noget, vi ikke kan sige os selv.

Det kræver os.

Det kræver at vi sætter os selv i spil.

Og det kan vi gøre, velvidende at det kan være forbistret svært. Besværligt. Uforudsigeligt hvad det vil føre med sig. Eller hvad der sker, hvis vi holder os tilbage. Undlader at være menneske. Medmenneske. Næste.

Vi får hjælp til det. Gud sender sin egen ånd, Helligånden til at virke i os, brænde i os, skubbe på os, give os ord, mod og kræfter.

Hør fra en salme:

Sjælesørger fra det høje

hold med os et vågent øje,

vogt de små for falk og høg!
Væk de dorske, styrk de svage,
tugt de trygge, trøst de spage,
gør os daglig husbesøg! (DDS 294, 3)
Amen